

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 90/2013-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody L., vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Špeciálneho súdu Pezinok sp. zn. PK 2 Tš 9/2005 z 3. mája 2006, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Toš 33/2006 zo 7. decembra 2006 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoV 4/2010 z 12. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2012 doručená sťažnosť (doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 6. februára 2012) J. K., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody L. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2, čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) rozsudkom Špeciálneho súdu Pezinok (ďalej len „špeciálny súd“) sp. zn. PK 2 Tš 9/2005 z 3. mája 2006, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Toš 33/2006 zo 7. decembra 2006 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. „*ITdoV 25/2010*“ z 12. mája 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK 2 Tš 9/2005 z 3. mája 2006 uznaný vinným z trestných činov vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. h) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a bol mu uložený výnimočný úhrný trest odňatia slobody na doživotie. O podanom odvolaní sťažovateľa (a ostatných spoluobvinených) rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Toš 33/2006 zo 7. decembra 2006, ktorým toto odvolanie ako nedôvodné podľa ustanovenia § 256 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok účinný do 1. januára 2006“) zamietol.

Proti druhostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd v zmysle ustanovenia § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol, pretože neboli zistené dôvody dovolania podľa ustanovení § 371 citovaného zákona.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že označenými rozhodnutiami špeciálneho súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho práv zaručených čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru.

Sťažovateľ svoje námietky opieral o argumentáciu v podstate totožnú s obsahom odvolacích a dovolacích námietok, ktoré uplatnil v priebehu dotknutého trestného konania (pozri II. časť uznesenia ústavného súdu, bod 2 a 3).

Na základe uvedených námietok sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho práv zaručených čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru označenými rozhodnutiami špeciálneho súdu a najvyššieho súdu, tieto rozhodnutia zrušil a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ pôvodné podanie, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 2. februára 2012, doplnil podaním doručeným 6. februára 2012, v ktorom spresnil a skompletizoval argumentáciu sťažnosti a jej zodpovedajúci petit rozšírený o námietku ďalších tomu zodpovedajúcich práv zaručených dohovorom. Ústavný súd preto vychádzal z tejto komplexnej podoby petitu sťažnosti a zohľadnil ho pri vymedzení predmetu svojho konania, tak ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie práv zaručených čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK 2 Tš 9/2005 z 3. mája 2006

Podľa zistenia ústavného súdu identické námietky sťažovateľa formulované ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK 2 Tš 9/2005 z 3. mája 2006 už ústavný súd preskúmal v rámci konania vedeného pod sp. zn. I. ÚS 218/07, v ktorom o nich rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 218/07-9 z 31. októbra 2007 tak, že túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Podľa § 24 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak

a) sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené,

- b) ústavný súd v tej istej veci koná,
- c) navrhovateľ sa ním domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

Vzhľadom na skutočnosť, že v tejto časti sa sťažnosť sťažovateľa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, ústavný súd ju v tejto časti podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú.

2. K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Toš 33/2006 zo 7. decembra 2006

Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).

V zmysle uvedeného preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľa uplatnených vo vzťahu k označenému rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktoré bolo napadnuté dovolaním sťažovateľa a dovolacím súdom posúdené ako neprípustné.

Preskúmaním sťažnosti a príslušného spisového materiálu ústavný súd zistil tieto relevantné skutočnosti, ktoré boli východiskom pre jeho rozhodovanie:

Rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK 2 Tš 9/2005 z 3. mája 2006 bol sťažovateľ (spolu s ostatnými spoluobžalovanými) uznaný vinným z trestných činov vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. h) Trestného zákona a bol mu uložený výnimočný úhrný trest odňatia slobody na doživotie.

Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal porušenie svojho práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ v úvode odvolania argumentoval, že na hlavnom pojednávaní neboli vykonané žiadne dôkazy svedčiace v jeho prospech a že prvostupňový súd svoje závery oprel o výpoveď spoluobžalovaného P. L. (ďalej len „spoluobžalovaný P. L.“), ktorý čelí obžalobe zo štyroch trestných činov vraždy a ďalších závažných trestných činov, pričom práve na jeho výpovedi „*stojí, resp. padá celá obžaloba*“, a to napriek tomu, že tento spoluobžalovaný v prípravnom konaní vypovedal rôzne, a teda hodnota jeho výpovede bola „*pochybná*“. Vo vzťahu k tejto výpovedi sťažovateľ dôvodil, že pri vyšetrení duševného stavu tohto spoluobžalovaného bol dotýčaný trestne stíhaný iba pre jeden trestný čin vraždy, a znalci teda nemali k dispozícii poznatky o ďalšej neskôr vyšetrovanej a do obžaloby zahrnutej trestnej činnosti, v dôsledku čoho probanta nevnímali aj ako obvineného z účasti na ďalších trestných činoch vraždy. Sťažovateľ ďalej namietal, že v súvislosti s vykonávaním tohto dôkazu (znaleckého posudku) došlo k porušeniu ustanovenia § 116 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006, pretože na hlavnom pojednávaní bol vypočutý iba jeden z dvoch pribratých znalcov, hoci nešlo o potvrdenie skoršieho znaleckého posudku, ale aj o zodpovedanie ďalších otázok. Sťažovateľ ďalej argumentoval, že prvostupňový súd sa nevyrovnal dôsledne so všetkými pre posúdenie veci podstatnými dôkazmi a viaceré skutočnosti, ktoré sa považovali za preukázané, sú podľa jeho názoru v rozpore so správnym hodnotením dôkazov alebo vôbec z vykonaných dôkazov nevyplývajú. V tomto smere sťažovateľ uviedol, že dôkazmi vôbec nebolo preukázané, že sa dopustil ekonomickej trestnej činnosti, ktorej zastretie malo byť motívom spáchaných trestných činov vraždy. Sťažovateľ tiež v odvolaní namietal, že prvostupňový súd sa nevyrovnal ani s rozpormi vo vykonaných dôkazoch.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Toš 33/2006 zo 7. decembra 2006 odvolanie sťažovateľa v zmysle § 256 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 ako nedôvodné zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že prvostupňový súd postupoval v predmetnom trestnom konaní v súlade s príslušnými ustanoveniami trestnoprocesného kódexu, keď procesne predpísaným spôsobom vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, vykonané dôkazy

vyhodnotil jednotlivito, vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel ustanovených na hodnotenie dôkazov (§ 2 ods. 6 citovaného zákona) nemožno nič vytknúť. Podľa záverov najvyššieho súdu reagoval prvostupňový súd aj na rozpory, ktoré sa medzi jednotlivými dôkazmi vyskytli, pričom v rámci hodnotenia dôkazov tieto rozpory preklenul úvahami, s ktorými sa najvyšší súd stotožnil. Najvyšší súd preto poukázal v podrobnostiach na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia a v ďalšom sa zaoberal už len jednotlivými odvolacími námietkami obžalovaných.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľa argumentoval najvyšší súd takto:

a) Vo vzťahu k odvolacej námietke o nedôveryhodnosti výpovede spoluobžalovaného P. L. najvyšší súd uviedol:

«Odvolatelia (tak obžalovaný R. Š., ako aj J. K. a D. P.) zhodne predovšetkým namietali, že obžalovaný P. L. o súdených skutkoch vypovedal rozporne, a to najmä po tom, ako bol vzatý do väzby, keď svoje usvedčujúce výpovede odvolal a sám poprel akúkoľvek súčinnosť na ich spáchaní.

Prvostupňový súd uvedenú okolnosť neponechal bez povšimnutia a po vykonanom dokazovaní správne poukázal na to, že obžalovaný P. L. logicky vysvetlil dôvody zmeny svojich výpovedí, keď uviedol, že pred vzatím do väzby hovoril pravdu, následne však (po vzatí do väzby, práve so zreteľom na to, že očakával iné riešenie) sa rozhodol všetko poprieť. Keď sa dostal do režimu ochrany ako sám uviedol, nedokázal „s tým ďalej žiť“, rozhodol sa uviesť pravdivo ako došlo k usmrteniu Ing. M. N., M. C. a V. S. Podrobne pritom popísal nielen konanie spoluobžalovaných R. Š., J. K. a D. P., ale rovnako podrobne popísal svoj vlastný podiel (účasť) na súdených skutkoch a usvedčil sa tak z účasti na ich spáchaní.»

Na tomto mieste ďalej najvyšší súd uviedol:

„Z uvedeného pohľadu treba už iba dodať, ako na to súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku výstižne a vecne správne poukázal, že tvrdenia obžalovaného P. L. o tých okolnostiach, ktoré pre posúdenie veci boli podstatné, korešpondovali okrem vecných dôkazov, zabezpečených v rámci ohliadky miesta činu, listinných dôkazov, domových prehliadok aj ďalším vo veci vykonaným dôkazom, najmä obsahu výpovedí

svedkov K. S., M. S., R. C. a ďalších, na ktoré sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku podrobne poukazuje. Je iba samozrejmé, že so zreteľom na odstup času, aktuálny stav, obžalovaného P. L. v čase jednotlivých skutkov (stres a rozrušenie, vplyv alkoholu, ktorého požívaníu v čase inkriminovaných činov podľa vlastného vyjadrenia pod tlakom okolností podľahol) a ostatné okolnosti prípadu, sa jeho výpovede v čiastkových detailoch rozchádzali, ktoré okolnosti však súd prvého stupňa v rámci hodnotenia dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. preklenul úvahami, ktorým z hľadiska logiky ťažko možno niečo vytknúť.“

Najvyšší súd v súvislosti s časťou výpovede spoluobžalovaného P. L. spochybňovanou odvolacími námietkami sťažovateľa (a ďalších spoluobžalovaných) uviedol:

«V ďalšom bolo pre odvolacie námietky obžalovaných R. Š., J. K. a D. P. spoločné to, že namietali tvrdenia obžalovaného P. L. o „vylievaní“ pozostatkov tiel poškodených Ing. M. N., M. C. a V. S. po tom, ako boli ich telá rozpustené v kyseline sírovej, a to s poukazom na časové súvislosti a znalecký posudok a vyjadrenia znalca Prof. MUDr. F. N., ako aj so zreteľom na závery vyplývajúce z belgického posudku o možnostiach rozkladu ľudského tela v kyseline sírovej.» Najvyšší súd na tomto mieste argumentoval, že «Súd prvého stupňa sa otázkami možnosti rozkladu ľudského tela v kyseline sírovej podrobne zaoberal nielen na základe písomného znaleckého posudku Prof. MUDr. F. N., jeho osobného výsluchu na hlavnom pojednávaní, ale vychádzal aj z ostatných pre závery o týchto otázkach relevantných dôkazov (osobitne aj z už spomínaného belgického posudku). V uvedenom smere odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa na strane 49 a nasledujúce, pričom osobitne upriamuje pozornosť na odpoveď znalca Prof. MUDr. F. N. na otázku, či bolo možné, aby sa celé ľudské telo likvidovalo v kyseline sírovej: „Áno. Nič viac.“ Rovnako znalec pripustil, že telo obete, zaliate kyselinou sírovou bolo možné na druhý deň z nádoby vyliat’.»

Najvyšší súd vzhľadom na všetky uvedené čiastkové stanoviská uzavrel, že sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, ktorý výpoveď spoluobžalovaného P. L. kvalifikoval ako vierohodnú a pri ustálení skutkového stavu vychádzal z jeho výpovede prihliadajúc pritom aj na ostatné v odôvodnení napadnutého rozsudku uvedené dôkazy, ktorými jeho výpoveď verifikoval.

b) Odvolacie námietky o nedostatkoch znaleckého dokazovania – vyšetrenia duševného stavu spoluobžalovaného P. L. vyvrátil najvyšší súd touto argumentáciou:

„Rovnako treba uviesť, že vyšetrenie duševného stavu obžalovaného P. L., na ktoré sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku podrobne a výstižne poukazuje, bolo okrem iného zamerané aj na zistenie, či obžalovaný P. L. bol schopný správne, vnímať prežité udalosti, zapamätať si ich a neskôr ich správne reprodukovať. Podľa záverov znalcov z odboru psychiatrie a psychológie obžalovaný P. L. netrpel a ani netrpí duševnou chorobou ani poruchou, nemá narušenú staropamäť ani novopamäť a bol plne spôsobilý vnímať okolnosti, ktoré súviseli so súdenými činmi a správne reprodukovať aj s odstupom času prežité udalosti. Znalci nezistili žiadne sklony k fabulácii a rozhodne nie ku konfabulácii.

Neobstoja v uvedenom smere námietky obžalovaných R. Š., J. K. a D. P., že k nariadeniu vyšetrenia duševného stavu spoluobžalovaného P. L. došlo v čase, keď sa viedlo trestné stíhanie iba pre trestný čin vraždy vo vzťahu k poškodenému M. V uvedených súvislostiach totiž znalci na hlavnom pojednávaní podrobene uviedli, že rozšírenie trestného stíhania pre ďalšie skutky nemalo zásadný význam pre ich závery o duševnom stave obžalovaného P. L.; ich závery totiž vyplývali zo zistení pri osobnom vyšetrení duševného stavu tohto obžalovaného.“

c) K odvolacím námietkam o absencii dôkazov ekonomickej trestnej činnosti, ktorej zastretie malo byť motívom súdnej trestnej činnosti, formuloval najvyšší súd toto odôvodnenie:

„Predovšetkým treba uviesť, že podľa podanej obžaloby motívom konania obžalovaných R. Š. a J. K. vo vzťahu k poškodeným Ing. N. a C. bol zámer zakryť tak iný trestný čin podvodu - skutok v bode I. obžaloby, ktorý bol rozhodnutím súdu prvého stupňa vylúčený na samostatné konanie. Práve uvedený procesný postup súdu prvého stupňa sa tak celkom zjavne stal základom pre už uvedené námietky odvolateľov vo vzťahu k motívu ich súdených činov. Treba predovšetkým podotknúť, že naznačený procesný postup súdu prvého stupňa bol so zreteľom na rozsah všetkých obžalobných skutkov, z ktorých viaceré boli vylúčené na samostatné konanie tak, ako sa to uvádza v odôvodnení napadnutého rozsudku a so zreteľom na v ustanovení § 71 ods. 1 Tr. por. upravenú povinnosť súdu konať

vo väzobných veciach prednostne a urýchlene (obžalovaní R. Š., J. K. a D. P. boli vo väzbe) pochopiteľný a zákonu zodpovedajúci.

Napriek uvedenému procesnému postupu súd prvého stupňa vo vzťahu k motívu konania obžalovaných vykonal potrebné dokazovanie a vyvodil z neho aj správne zistenia, ktoré sa následne premietli do oproti podanej obžalobe upravených skutkových zistení tak, ako sú uvedené v bodoch I. až III. napadnutého rozsudku, t.j. že obžalovaní konali v úmysle zakryť činnosť, o ktorej mali dôvod predpokladať, že je trestným činom.

So zreteľom na podrobné, vecne správne a obsahu vykonaných dôkazov zodpovedajúce závery súdu prvého o uvedenej otázke (motíve súdených skutkov), ktoré sú výstižne a v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. detailne, argumentačne logicky a presvedčivo odôvodnené na strane 70 a nasledujúcich napadnutého rozsudku, nepovažuje najvyšší súd za potrebné ich bližšie rozoberať, keďže sa v uvedenom smere celkom stotožnil so zisteniami prvostupňového súdu, a preto vo vzťahu k uvedenej otázke v podrobnostiach odkazuje na už uvedené odôvodnenie napadnutého rozsudku.“

Ústavný súd v tomto smere upriamuje pozornosť na spomenuté odôvodnenie rozsudku špeciálneho súdu týkajúce sa otázky motívu súdenej trestnej činnosti, podrobne špecifikujúce jednotlivé dôkazné prostriedky objasňujúce a preukazujúce uvedený moment posudzovanej trestnej veci, kde okresný súd poukázal na výpovede viacerých svedkov, ale aj na výpoveď spoluobžalovaného P. L. svedčiace o existencii tzv. bielych koňov nasadených do podnikateľských subjektov využívaných pre trestnú činnosť neoprávnených odpočtov DPH z obchodov s tzv. fiktívnym tovarom (obchod so softvérom) a o neskoršej potrebe ich fyzickej likvidácie (v úmysle zakryť túto ekonomickú trestnú činnosť).

Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). V intenciách uvedeného posúdil ústavný súd konformnosť namietaného uznesenia najvyššieho súdu s limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom namietaných porušení jednotlivých článkov dohovoru.

Najvyšší súd ako súd odvolací konštatoval, že proces dokazovania bol prvostupňovým súdom vykonaný v potrebnom rozsahu v súlade so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu a získané dôkazy vyhodnotené v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov. Najvyšší súd prijaté rozhodnutie kvalifikoval ako dostatočne odôvodnené, a preto sa v podrobnostiach naň odvolal. Napriek takto zvolenému postupu neopomenul najvyšší súd ústavné limity, ktoré musí dodržiavať pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí každý súd vrátane odvolacieho súdu, a na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia doplnil podrobnú argumentáciu reflektujúcu na základné argumentačné východiská odvolania sťažovateľa (a všetkým obžalovaných vrátane).

Najvyšší súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu o vierohodnosti ťažiskovej výpovede spoluobžalovaného P. L., keď poukázal na prvostupňovým súdom formulované podrobné a zároveň logické myšlienkové úvahy týkajúce sa vyhodnocovania tohto dôkazu v intenciách už spomenutej zásady voľného hodnotenia dôkazov, a teda logické vyhodnotenie predmetnej výpovede jednak samostatne, ale zároveň v kontexte ostatných obstaraných dôkazov (vecné dôkazy, listinné dôkazy, výpovede svedkov, znalecký posudok a pod.). V tejto línii osobitne potvrdil najvyšší súd aj správnosť súvisiaceho a podporného dôkazu – znaleckého posudku týkajúceho sa vyšetrenia duševného stavu tohto spoluobžalovaného pre účely posúdenia jeho svedeckej spôsobilosti, a to poukazom na logické vysvetlenie o spôsobe znaleckého vyšetrenia poskytnuté samotnými znalcami. Najvyšší súd napokon potvrdil komplexnosť procesu dokazovania aj vo vzťahu k preukazovanému motívu súdnej trestnej činnosti ako obligátorneho znaku, preukázanie ktorého bolo nevyhnutné na uplatnenie tzv. kvalifikovanej skutkovej podstaty [§ 219 ods. 2 písm. h) – spáchanie trestného činu vraždy v úmysle zakryť iný trestný čin], odvolávajúc sa pritom na podrobné odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia v danej otázke.

Najvyšší súd teda na relevantné odvolacie námietky sťažovateľa reagoval a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s nimi primeraným spôsobom vysporiadal.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v napadnutom uznesení (aj prostredníctvom odôvodnenia prvostupňového rozsudku) zrozumiteľne a bez zjavných

logických protirečení vysvetlil svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, čím ako súd odvolací poskytol dostatočnú ochranu označeným právam sťažovateľa.

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou ani nepopiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a predovšetkým obsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie svojich skutkových a právnych záverov vo vzťahu ku kontextu odvolacích námietok sťažovateľa. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu.

Samotná skutočnosť, že si krajský súd neosvojil interpretáciu výsledkov dokazovania a ich právne posúdenie z pohľadu sťažovateľa, nemôže ešte viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa.

Uznesenie najvyššieho súdu tak zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a ústavný súd preto konštatuje kvalitu jeho rozhodnutia ako súladnú s obsahom sťažovateľom označených článkov dohovoru.

Podľa judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vychádzajúc zo svojich záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti námietky porušenia čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru označeným uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 4/2010 z 12. mája 2011

V danej časti sťažnosti sa ústavný súd v prvom rade vysporiadal so zjavnou formálnou nesprávnosťou sťažnosti, kde sťažovateľ špecifikoval namietané uznesenie dovolacieho súdu nesprávnou spisovou značkou („1 TdoV 25/2010“). Uvedený nedostatok vzhľadom na obsah odôvodnenia sťažnosti preklenul ústavný súd bez toho, aby sťažovateľa vyzýval na opravu jeho podania, a pri vymedzení predmetu konania zohľadnil správnu spisovú značku posudzovaného uznesenia, a síce sp. zn. 1 TdoV 4/2010.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a obsahu namietaného uznesenia najvyššieho súdu zistil, že sťažovateľ podaný mimoriadny opravný prostriedok oprel o dovolacie dôvody v zmysle ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, ktorých opodstatnenosť podporil argumentáciou, v ktorej v prvom bode namietal, že v jeho trestnej veci ako prvostupňový súd rozhodoval súd nepríslušný (špeciálny súd), poukazujúc pritom na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/08 z 20. mája 2009. Sťažovateľ dôvodil, že predmetný nález kvalifikoval špeciálny súd ako súd so špecifickým právnym režimom pre výber sudcov a pre výkon ich funkcie podmienený dohľadom bezpečnostného orgánu výkonnej moci (Národného bezpečnostného úradu), a s tým spojené nedostatočné garancie pred zasahovaním do výkonu ich právomoci. K tvrdeniu o porušení jeho práva na obhajobu sťažovateľ uviedol, že konajúci súd jeho výpoveď vyhodnotil ako nevierohodnú a bez dostatočného preskúmania zamietol mnohé z ním navrhovaných dôkazov. Ďalej sťažovateľ namietal porušenie ustanovenia § 116 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006, ktoré na vyšetrovanie duševného stavu obvineného vyžadovalo ustanovenie dvoch znalcov z odporu psychiatrie a v rozpore s ktorým podľa názoru sťažovateľa bol na hlavnom pojednávaní vypočutý iba jeden znalec napriek tomu, že v danom prípade nešlo len o potvrdenie znaleckého posudku alebo stručné vysvetlenie niektorých jeho pojmov, ale o jeho rozsiahlu výpoveď na hlavnom pojednávaní. Sťažovateľ tiež predostrel tvrdenia týkajúce sa výpovede spoluobžalovaného P. L., ktorý podľa jeho vyjadrenia bol obžalovaný v bode VI obžaloby aj zo skutku kvalifikovaného ako pokus trestného činu vraždy, ktorý nebol predmetom trestného konania, a prvostupňový súd ho rovnako ako ekonomickú

trestnú činnosť (ktorej zastretie malo byť motívom súdnej trestnej činnosti) neprerokovával. Sťažovateľ dôvodil, že ani jeden z konajúcich súdov nepreukázal, z akého dôvodu mal zakrývať takúto činnosť (o ktorej mal dôvod predpokladať, že je trestným činom), ak sa žiadnej takejto činnosti nedopustil. Napokon sťažovateľ porušenie svojho práva na obhajobu videl aj v skutočnosti, že odvolací súd odobril postup prvostupňového súdu, ktorý obžalobu rozdelil na štyri časti, čím rozdelil aj dôkazy a v dôsledku čoho došlo zároveň k ich premiestneniu.

Najvyšší súd vo svojom uznesení o podanom dovolaní rozhodol tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol pre nesplnenie dôvodov dovolania podľa ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd v úvode odôvodnenia uznesenia predovšetkým poukázal na splnenie podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 368 ods. 1 Trestného poriadku (možnosť podania dovolania proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená), podania dovolania oprávnenou osobou v súlade s ustanovením § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku a podanie dovolania na príslušnom prvostupňovom súde a v zákonnej lehote podľa ustanovenia § 370 Trestného poriadku.

Najvyšší súd v úvode odôvodnenia svojho rozhodnutia vysvetlil podstatu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku a uviedol:

„Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, ako to vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. 1/ Tr. por., resp. aj podľa § 374 ods. 3 Tr. por.

Dovolanie je možné podať (aj vtedy) podľa § 371 ods. 1 písm. a/ Tr. por. , ak vo veci rozhodol nepríslušný súd, pričom obaja obvinení poukazujú na naplnenie práve tohto dovolacieho dôvodu, v zmysle ktorého považujú bývalý Špeciálny súd v Pezinku za nepríslušný, poukazujúc na rozpor vzniku a existencie tejto inštitúcie s Ústavou Slovenskej republiky. Argumentujú výlučne nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 17/08, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky nevyhlásil, ani nespochybnil podanie dovolania podľa ustanovení Tr. por.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca. Dôvody dovolania sú podstatne užšie v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní.“

V ďalšej časti najvyšší súd formuloval konkrétnu argumentáciu vyvracajúcu tvrdenia sťažovateľa o danosti dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, a síce že vo veci rozhodol nepríslušný súd. Najvyšší súd dôvodil takto:

«Vychádzajúc z hmotnoprávných a procesnoprávných predpisov upravujúcich príslušnosť súdov, bol bývalý Špeciálny súd v Pezinku vecne, miestne a funkčne príslušným súdom a zároveň mu bola daná právomoc na konanie a rozhodovanie v trestnej veci obvineného R. Š. a spol.

Vecná príslušnosť tohto súdu je upravená v ustanovení § 17 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, v zmysle ktorého Špeciálny súd vykonáva konanie o trestných činoch patriacich do jeho právomoci v prvom stupni (právomoc Špeciálneho súdu - § 15a Tr. por. účinného do 1. januára 2006). Podľa § 9 ods. 1 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 16. júla 2009, Špeciálny súd koná a rozhoduje v trestnoprávných veciach a v iných veciach, o ktorých to ustanovuje predpis o konaní pred súdmi.

Vzhľadom na námietky oboch obvinených o „neústavnosti tejto inštitúcie a tým vyplývajúcej nepríslušnosti Špeciálneho súdu, je nutné vysvetliť, ako sa s otázkou právoplatnosti a vykonateľnosti doteraz vydaných rozhodnutí vysporiadal Ústavný súd

v náleze z 20. mája 2009, sp. zn. PL. US 17/08 (ďalej len „nález ústavného súdu“), v ktorom sa konštatuje, že právoplatné, ale nevykonané rozsudky Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry nie sú na základe tohto rozhodnutia dotknuté dôvodom na obnovu konania podľa ustanovení Tr. por. v zmysle § 41b zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia, je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Tr. por. Ústavný súd v náleze pripomína, že predmetné ustanovenie je aplikovateľné iba na prípady, keď bol právoplatný, ale ešte nevykonaný rozsudok v trestnom konaní, vydaný na základe bezprostrednej aplikácie právneho predpisu vytvárajúceho priamy hmotnoprávny základ súdneho rozhodnutia, ktorý stratil účinnosť podľa čl. 125 ods. 3 ústavy. V niektorých prípadoch nemožno vylúčiť ani dopad neústavnosti procesných ustanovení právnych predpisov na aplikovateľnosť § 41b ods. 1 vo vzťahu k takýmto rozsudkom. V takýchto prípadoch je však nevyhnutnou podmienkou existencia priamej príčinnej súvislosti medzi neústavnosťou aplikovanej procesnej normy a zásahom do základných práv.

V odôvodnení citovaného nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej konštatoval, že zásadné dôvody rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade napadnutých právnych predpisov s ústavou a s označenými medzinárodnými zmluvami sa týkajú kolízie inštitucionálneho vymedzenia a postavenia Špeciálneho súdu v systéme súdov Slovenskej republiky a úpravy postavenia jeho sudcov s ústavnými princípmi, že nie je daná priama príčinná súvislosť medzi povahou zisteného nesúladu právnych predpisov v rámci abstraktnej ochrany ústavnosti a obsahom rozhodnutí vydaných Špeciálnym súdom v individuálnych prípadoch. Právne predpisy, ktorých nesúlad Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil v bode 1. citovaného nálezu, nepredstavujú hmotnoprávny základ rozsudkov Špeciálneho súdu v jednotlivých trestných veciach v zmysle § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v dôsledku čoho v bode 3. citovaného nálezu vylúčil možnosť obnovy konania z dôvodu straty účinnosti zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu Špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Nálezom Ústavný súd zdôrazňuje, že jeho rozhodnutia vo vzťahu k preskúvaným právnym predpisom majú účinky ex nunc (do budúcnosti) a zároveň, že týmto rozhodnutím nie sú dotknuté vydané rozhodnutia Špeciálneho súdu v trestnom konaní.

Nadväzujúc na uvedené, je potrebné upozorniť, že Ústavný súd síce nevyhlásil podanie dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, z taxatívne uvedených dôvodov v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. 1/ a ods. 2 Tr. por., ale zároveň je potrebné dodať, že citovaný nález ústavného súdu, nie je dôvodom dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a/ Tr. por.»

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa subsumovanej pod dovolací dôvod obsiahnutý v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom) najvyšší súd uviedol:

«Z obsahu dovolania obvineného J. K. vyplýva, že ako osobitný dovolací dôvod, uplatňuje aj skutočnosť, že mu bolo upreté právo na obhajobu v otázke hodnotenia a odmietnutia vykonania navrhnutých dôkazov, - ako aj ich „premiestnenia“ vzhľadom k rozdeleniu obžaloby na štyri časti.

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Tr. por. upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Tr. por., je zakotvená v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Porušenie práva na obhajobu je závažnou, resp. podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 373 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je však koncipovaný oveľa užšie, nie je

ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“.

Pri posudzovaní, či v tom - ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Vychádzajúc z uvedeného, právo na obhajobu zahŕňa viacero komponentov a dovolací dôvod v tomto zmysle bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Tr. por. o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci bez prítomnosti obhajcu a pod., čo sa v posudzovanom prípade nezistilo. Naopak, obvinený využíval v celom rozsahu možnosť aktívnej osobnej obhajoby i obhajoby prostredníctvom obhajcu.

Z obsahu zväzkov spisového materiálu vyplýva, že obvinený mal možnosť od začiatku konania sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, k dôkazom o nich, robiť návrhy, podávať žiadosti a opravné prostriedky, zúčastňovať sa na procesných úkonoch osobne i prostredníctvom obhajcu, vypočúvať svedkov, ktorých sám alebo prostredníctvom obhajcu navrhol a klásť im otázky.

Neobstojí ani tvrdenie obvineného, že jeho právo na obhajobu bolo zásadným spôsobom porušené práve tým, že súdy nezabezpečili do spisu aj dôkazy svedčiace v prospech obvineného. Povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu je zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú.

Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

Právo na obhajobu obvinených nemôže byť porušené ani tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč než je predstava obvineného alebo inej strany v konaní.

Najvyšší súd aj v tejto súvislosti preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že námietku obvineného, že v konaní bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, nie je možné akceptovať.

Rovnako neprípustným v dovolacom konaní je aj namietanie nesprávneho, či neúplného zistenia motívu páchatel'a v dôsledku nevykonaného dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania, keďže tento argument predstavuje namietanie skutkových zistení.»

Vzhľadom na uvedené závery najvyšší súd dovolanie sťažovateľa pre nesplnenie dovolacích dôvodov v zmysle ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Ústavný súd po preskúmaní namietaného uznesenia najvyššieho súdu dospel k týmto relevantným čiastkovým záverom:

Najvyšší súd v úvode svojho odôvodnenia formuloval podrobnú všeobecnú interpretáciu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku smerujúceho k náprave výlučne právnych chýb právoplatných rozhodnutí alebo konania, ktoré im predchádzalo, ako aj kvalitu dovolacích námietok spôsobilých naplniť niektorý, resp. niektoré z dovolacích dôvodov podľa ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

V ďalšom bode odôvodnenia vo vzťahu k argumentácii dovolania o naplnení dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku najvyšší súd skonštatoval neopodstatnenosť týchto tvrdení, a to poukazom na relevantnú právnu úpravu zakladajúcu príslušnosť špeciálneho súdu v trestnej veci sťažovateľa, ako aj na závery nálezu ústavného súdu, o ktorý sťažovateľ prezentovaný dovolací dôvod opieral. Najvyšší súd na tomto mieste uzavrel, že ťažiskové body predmetného nálezu ústavného súdu stoja zjavne mimo sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod formulovaný ustanovením § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Napokon v záverečnej línii odôvodnenia najvyšší súd podrobne vysvetlil konkrétny, sťažovateľom vymedzený dovolací dôvod poskytovaný ustanovením § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom), a teda podmienky jeho aplikovateľnosti. Najvyšší súd potvrdil rešpektovanie procesných práv sťažovateľa

súvisiacich s jeho právom na obhajobu v posudzovanom trestnom konaní. Na základe interpretácie dotknutého ustanovenia súčasne vylúčil možnosť subsumovania argumentácie sťažovateľa týkajúcej sa námietok o nevykonaní niektorých sťažovateľom navrhovaných dôkazov, o neúplnosti vykonaného dokazovania a o jeho nesprávnom vyhodnotení pod citovaný dovolací dôvod.

Najvyšší súd vychádzajúc z označených čiastkových záverov skonštatoval nedostatok sťažovateľom formulovaných dovolacích dôvodov a dovolanie ako neprípustné odmietol.

V prijatom uznesení najvyšší súd podrobne interpretoval dotknutú právnu úpravu týkajúcu sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania [§ 371 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku] a vo vzťahu k nej posúdil relevantnosť jednotlivých argumentačných námietok sťažovateľa. Najvyšší súd vyčerpávajúco odpovedal na ťažiskové argumenty sťažovateľa týkajúce sa jeho tvrdení o nepríslušnosti špeciálneho súdu a o porušení jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom. Na základe náležitého odôvodnenia vylúčil najvyšší súd danosť dovolacích dôvodov podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku a rozhodol o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť.

Konštatovanie o neprípustnosti dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom, podrobnom, a teda ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a vyčerpávajúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany najvyššieho súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenia jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov sťažovateľom označených článkov dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietaného porušenia označených článkov dohovoru predmetným uznesením najvyššieho súdu v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2013